



Asta-i de-aia!

Scris de Ioana TRIPON, judecator, Curtea de Apel Cluj | Data: 16.09.2021 11:48



Acesta este motto-ul educational pe care mi-l serveau parintii cam de fiecare data cand saream calul.

Indiferent in ce directie, indiferent in ce context il saream, auzeam: Asta-i de-aia!

Ca ne radeam cu sora mea fara limita, ca intrebam ceva foarte aiurea... Asta-i de-aia!

Toata adolescenta m-am simtit contrariata si limitata in avntul tineresc de a gasi o replica isteata la orice lucru de nimic. Tot ce spuneam tindea sa fie... de-aia.

De care?

De aia de care nu: de aia de care nu trebuie sa spui; de aia de care nu trebuie sa faci; de aia de care nu trebuie sa...

Si iata ca au trecut anii si am inteles cata dreptate aveau parintii in intuitia lor educationala si axiologica necizelata, in flerul bunului simt preluat din educatia traditionala pe care o primisera.

Am ajuns intr-o vreme in care nimeni nu mai spune: „Asta-i de-aia!”, in care nu mai exista frana.

Am ajuns vremea in care orice se poate, si parca, cu cat e mai anapoda, cu atat tinde sa fie mai trendy, mai musai, mai de facut! Orice nefacuta a devenit facubila, placubila, (iubibila. Sunt sigura ca si o gaselnita lingvistica de genul aceasta ar fi fost „de-aia”)...

Iata exemplul care mi-a amintit de epoca lui „asta-i de-aia”:

Citesc cu ochii mari ca sectia de procurori a CSM a conchis ca sectia de judecatori a CSM a afectat reputatia profesionala si independenta unei procuroare atunci cand aceasta (sectia de judecatori a CSM) a constatat ca a fost afectata independenta si imparialitatea judecatorilor din cadrul Curtii de Apel Bucuresti investiti cu solutionarea unui dosar prin modul de formulare de catre procuroare a unei cereri de recuzare in cauza.

Asta-i de-aia!!!

Nu se poate escalada pana intr-acolo orice principiu care sta la baza functionarii societatii. Nu se pot escalada constructiile pe care se bazeaza statul; scheletul acestuia, asa cum il vedem, inca rezista, si nu vad de ce ne-am apuca sa ne sabotam propria casa, de ce sa ne apucam sa o demolam.

Practic, sectia de procurori de unde isi mai trage seva, de unde isi mai invoca legitimitatea, daca destructureaza legitimitatea celeilalte „jumatati”, mai mari si mai specifice, a Consiliului? CSM este garantul independentei justitiei (art. 1 alin. 1 din Legea nr. 317/2004). Aceasta este o axioma. Cum vii tu, sectia mai mica a CSM, sa sustii ca cealalta sectie a CSM, care vegheaza la independenta justitiei, o incalca?

Zice Iisus: „Orice imparatie, dezbinandu-se in sine, se pustieste si casa peste casa cade”. De ce vrea sectia de procurori a CSM desfiintarea acestei garantii a independentei justitiei, care este CSM?

Este ca si cum profesorul de educatie fizica ar face observatii profesorului de matematica sau celui de limba romana, in careu, in fata elevilor, cu privire la metodele sale educationale. Sigur, ei pot discuta ce vor in cancelarie,

intre ei, dar in careu, in fata tuturor, e contraproductiv sa se faca ajustarile acelea de culise, discutiile colegiale si principale.

Ma intreba adineauri un copil: profesoara de desen primeste acelasi salariu ca si aia de mate?

Minte de copil, necorupta de tot felul de principii care ajung sa piarda din vedere esentialul, principalul, fundamentalul. Pai tu pui pe acelasi loc principalul cu secundarul? E tot aia sa predai matematica si sa predai desen?

E tot aia sa infaptuiesti justitia, ca atribut al judecatorilor, cu a indeplini o activitate judiciara, ceea ce face ministerul public?

Functia CSM nu poate fi aceea de a destructura justitia, de indata ce trebuie sa fie garantul independentei ei. Cu alte cuvinte, nu poate sectia de procurori a CSM sa atace insasi legitimitatea celeilalte sectii, pretinzand ca ar incalca independenta procurorilor.

In primul rand, daca independenta judecatorilor este un principiu constitutional (art. 124 alin. 3 din Constitutie), procurorii „isi desfasoara activitatea potrivit principiului legalitatii, al imparzialitatii si al controlului ierarhic” (art. 132 alin. 1 din Constitutie).

Iata ca independenta procurorilor nu este un principiu constitutional, ci dimpotriva, principiul in ceea ce ii priveste este cel al controlului ierarhic.

Daca se stipuleaza in cuprinsul Legii nr. 317/2004 despre independenta procurorilor, ea este reglementata doar cu privire la „dispunerea solutiilor” (art. 30 alin. 1 din Legea nr. 317/2004), nicidecum cu privire la cererile pe care le pot formula in cauzele in care participa (cum este o cerere de recuzare). Ca atare, nu exista o independenta a procurorului in a formula cereri, care sa fie reglementata si aparata in ceea ce ii priveste, pentru ca aceasta independenta este reglementata doar pentru „dispunerea solutiilor”.

E foarte greu sa gasesti cuvintele potrivite si toate fundamentele pe care se aseaza statul si institutiile sale, de valoare si reglementare constitutională. Lucrurile sunt legate intre ele si au o coeziune si o coerenta organica pe care nici nu o mai asezi in notiuni, ci o simti, cu buna credinta, atunci cand traiesti intr-o societate structurata. Or, a pune astfel sub semnul intrebării legitimitatea organelor statului, a unei institutii atat de prestigioase ca sectia de judecatori a CSM, si inca de catre un alt organism similar, este bulversant, contrariant si arunca in rizibil o institutie pe care trebuie sa o caracterizeze sobrietatea si respectabilitatea.

Mai apar, din cand in cand, actiuni judiciare in care diferiti cetateni inteleg sa cheme in judecata cam tot ce pot gandi ei ca fiind mai respectabil in stat, diferite ambasade, presedinte, guvern, organe centrale ale statului, cu totii chemati sa asiste la te-miri-ce situatie litigioasa comuna. Asa gandesc ei, cetatenii respectivi, ca pot sa-si asigure toata importanta pe care simt ca o merita litigiului pe care il declanseaza, si cheama la ordine, pentru acea miza punctuala pe care o au de rezolvat (o pensie, sa zicem), cam tot ce poate fi important si prestigios in stat, intr-o asezare de lucruri care seamana cu treaba ceea: *parturiunt montes, nascetur ridiculus mus* (n.r. „se vor cazni muntii in durerile facerii, iar un soarece ridicol se va naste” – Horatiu, „Ars poetica”).

Cam in acelasi registru se inscrie si treaba astalalta, prin care suntem transportati in locul de legenda unde se bat muntii in capete (muntii juridici, de asta data), pentru o situatie de prestigiu punctual care nu ar justifica daramarea intregului edificiu.